

Arrest

nr. 50 324 van 27 oktober 2010
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Keniaanse nationaliteit te zijn, op 10 augustus 2010 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 12 juli 2010 houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 september 2010, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 oktober 2010.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter Ch. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HENDRICKX, die *loco* advocaat N. DIRICKX verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 De verzoekende partij dient op 26 mei 2008 een eerste asielaanvraag in. Op 14 mei 2009 weigert de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus, deze beslissing werd echter op 1 december 2009 ingetrokken. Bij arrest nr. 35 816 van 14 december 2009 verwerpt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen bijgevolg het ingestelde beroep. Op 14 december 2009 weigert de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en staatlozen de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus. Op 20 april 2010 weigert ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, bij arrest nr. 41 955, de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

1.2 Op 12 juli 2010 dient de verzoekende partij een tweede asielaanvraag in. Op 12 juli 2010 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris een beslissing tot weigering tot in overwegingname van een

asielaanvraag, aan verzoekende partij op dezelfde dag ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“Gelet op artikel 51/8, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wetten van 6 mei 1993, 15 juli 1996 en 15 september 2006;

Overwegende dat

de persoon die verklaart te (...)

die een asielaanvraag heeft ingediend op 12/07/2010 (2)

Overwegende dat de betrokkene op 26 mei 2008 een eerste asielaanvraag indiende en haar dossier op 4 juni 2008 werd overgemaakt aan het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 14 mei 2009 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming, dat deze instantie deze beslissing op 1 december 2009 introk, dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 14 december 2009 het beroep tegen deze ingetrokken beslissing, verwierp. Overwegende dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op 14 december 2009 een beslissing nam tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 20 april 2010 een arrest velde tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. Overwegende dat de betrokkene op 12 juli 2010 een tweede asielaanvraag indiende waaruit blijkt dat ze niet terugkeerde naar haar land van herkomst. Overwegende dat de betrokkene een identiteitskaart dd. 10/05/2010 naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene zich op 10/05/2010 in België bevond, dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag de mogelijkheid had haar identiteit aan te tonen. Overwegende dat de betrokkene ingaat op de geboorte van haar dochter en ze verklaart dat ze niet terug kan keren aangezien haar dochter er besneden zou worden, dat de betrokkene tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag voor haar eigen motieven een vrees voor besnijdenis aangaf, dat de eerste asielaanvraag van de betrokkene geweigerd werd door de Belgische asielinstanties, dat de dochter van de betrokkene geboren werd tijdens de eerste asielaanvraag van de betrokkene, dat de betrokkene de motieven die ze voor haar dochter aanhaalt reeds naar voren had kunnen brengen tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene ingaat op de vader van haar dochter, D. K., die tevens lid zou zijn van een sekte waarbij opgemerkt moet worden dat reeds op 22 juli 2008 voor D. K. (ov 6261104) een beslissing tot weigering van verblijf werd genomen door de Dienst Vreemdelingenzaken aangezien de Duitse autoriteiten zich verantwoordelijk achten voor de behandeling van zijn asielaanvraag. Overwegende dat de betrokkene internetartikels naar voren brengt waarbij opgemerkt moet worden dat de betrokkene reeds tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag internetartikels naar voren bracht, dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in haar beslissing dd. 14 december 2009 stelde dat 'Na het gehoor legde u nog een internetartikel voor dat verwijst naar de algemene toestand in uw land van herkomst. Een loutere verwijzing naar de algemene toestand kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen geenszins herstellen.', dat de betrokkene deze conclusies niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene een enveloppe naar voren brengt waarin documenten verstuurd geweest zouden zijn waarbij opgemerkt moet worden dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben. Overwegende dat de betrokkene een brief van haar advocaat naar voren brengt waarin deze ingaat op een identiteitskaart, de geboorte van de dochter van de betrokkene en rapporten, dat hierboven reeds werd ingegaan op de identiteitskaart en de geboorte van de dochter van de betrokkene, dat de rapporten reeds naar voren gebracht hadden kunnen worden tijdens de behandeling van de eerste asielaanvraag van de betrokkene, dat de betrokkene reeds tijdens haar eerste asielaanvraag internetartikels naar voren bracht, dat het Commissariaat Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in haar beslissing dd. 14 december 2009 stelde dat 'Na het gehoor legde u nog een internetartikel voor dat verwijst naar de algemene toestand in uw land van herkomst. Een loutere verwijzing naar de algemene toestand kan de geloofwaardigheid van uw verklaringen geenszins herstellen.', dat de brief van de advocaat van de betrokkene deze conclusies niet weerlegt. Overwegende dat de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980.

De bovenvermelde aanvraag wordt niet in overweging genomen.

In uitvoering van artikel 71/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de koninklijke besluiten van 19 mei 1993, 11 december 1996 en 27 april 2007, wordt genoemde het bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 5 (vijf) dagen.”

2. Over de rechtspleging

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de Raad geen gerechtskosten kan opleggen. Het verzoek daartoe van de verzoekende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verwerende partij, wordt om die reden verworpen.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In een enig middel voert de verzoekende partij een schending aan van artikel 62, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder van de plicht tot het voeren van een zorgvuldig en consistent bestuur en van de motiveringsplicht en van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet.

Ter adstruering van het enig middel stelt de verzoekende partij wat volgt:

“(…)Enig middel: schending van artikel 62, eerste lid van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en schending van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur en in liet bijzonder van de plicht tot het voeren van een zorgvuldig en consistent bestuur en van de motiveringsplicht, schending van artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen

- Verzoekster brengt nieuwe documenten aan die haar tweede asielaanvraag staven. Het betreft een identiteitskaart (IK), geboortebewijs van haar dochter en enkele uittreksels van internationale rapporten over besnijdenis bij de Mungiki.

Deze stukken en informatie vormen een nieuw dement in het dossier.

De identiteitskaart van verzoekster dateert van 10/05/2010. Verzoekster kon dit stuk dus niet voorleggen tijdens de eerste asielaanvraag.

Wanneer de DVZ stelt dat verzoekster reeds tijdens de eerste asielaanvraag de mogelijkheid had haar identiteit aan te tonen, dan is dit in strijd met de werkelijkheid en met de gegevens van het administratief dossier omdat de IK dateert van 10/05/2010 en verzoekster dit stuk niet voor die datum kon overmaken aan de asielinstanties.

-Uit het geheel van de nieuwe stukken blijkt de identiteit van verzoekster, dat ze van Kikuyu origine is, dat de Mungiki vrouwen dwingen om zich te laten besnijden en dat verzoekster een dochtertje heeft gekregen.

Uit algemene informatie blijkt dat de Kikuyu hun vrouwen besnijden. Bovendien riskeert verzoekster een gedwongen besnijdenis omwille van de Mungiki. Het attest dat aantoont dat verzoekster niet besneden is toont aan dat verzoekster de waarheid vertelt wanneer ze stelt dat haar moeder heeft kunnen verhinderen om besneden te worden.

Verzoekster en haar dochter riskeren bij een terugkeer naar Kenia besneden te zullen worden.

- DVZ laat na met die nieuwe stukken rekening te houden.

Uit hetgeen hierboven uiteengezet werd kan alleen maar worden afgeleid dat de DVZ dit dossier niet met de nodige zorg heeft bestudeerd en behandeld.

De plicht tot het voeren van een zorgvuldig en consistent bestuur wordt niet nageleefd wanneer het dossier van verzoekster niet voldoende wordt onderzocht nadat zij nieuwe stukken heeft voorgelegd.

Verzoekster is van oordeel dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van de motiveringsverplichting zoals vervat in de hoger vermelde wetsartikelen en beginselen van behoorlijk bestuur.

De beslissing schendt artikel 51/8 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen vermits de nieuwe gegevens die verzoekster heeft aangebracht niet door DVZ werden onderzocht. (...)

In haar nota met opmerkingen stelt de verwerende partij dat de bestreden beslissing genoegzaam met redenen is omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld, dat de verzoekende partij haar beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door haar geschonden geachte rechtsregels, dat er geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet werden naar voor gebracht, en dat de gemachtigde handelde na grondig onderzoek van de elementen die de verzoekende partij haar concrete situatie daadwerkelijk kenmerken, en conform de ter zake toepasselijke rechtsregels, het zorgvuldigheidsbeginsel inclusief.

In haar repliekmemoire verwijst de verzoekende partij naar haar inleidende verzoekschrift.

3.2 Met betrekking tot de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62, eerste lid van de Vreemdelingenwet wijst de Raad erop dat de in deze artikelen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een stereotiepe, geijkte en gestandaardiseerde motivering, dit louter feit op zich alleen nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS , 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan tot de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag wordt besloten.

In de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet en naar het feit dat geen nieuwe gegevens naar voren brengt, dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat de verzoekende partij niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het verzoekschrift blijkt tevens dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt en zij bijgevolg de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het eerste middel vanuit dat oogpunt wordt onderzocht.

Tevens dient te worden benadrukt dat het bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet tot de bevoegdheid van de Raad behoort zijn beoordeling met betrekking tot het al dan niet beëindigen van het verblijf in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van deze

aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.3 De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 51/8, eerste lid van de Vreemdelingenwet. Het betrokken wetsartikel luidt als volgt:

“De minister of diens gemachtigde kan beslissen de asielaanvraag niet in aanmerking te nemen wanneer de vreemdeling voorheen reeds dezelfde aanvraag heeft ingediend bij een door de Koning aangeduide overheid in uitvoering van artikel 50, eerste lid, en hij geen nieuwe gegevens aanbrengt dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of ernstige aanwijzingen bestaan van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4. De nieuwe gegevens moeten betrekking hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen.”

De bevoegdheid van de gemachtigde van de staatssecretaris beperkt zich in het kader van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet tot de vaststelling of de aangebrachte gegevens nieuw zijn of niet. In beide gevallen wordt hierdoor zijn bevoegdheid uitgeput:

- Indien wordt beslist dat door de vreemdeling effectief nieuwe gegevens worden aangebracht in verhouding tot een eerdere asielaanvraag, wordt het dossier overgemaakt aan de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Die zal vervolgens de nieuwe asielaanvraag inhoudelijk onderwerpen aan een onderzoek in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Dit betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris zelf niet kan nagaan of er voldaan is aan de voorwaarden van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, aangezien hij hiervoor niet bevoegd is.

- Indien wordt beslist dat er geen nieuwe gegevens worden aangebracht, wordt de nieuwe asielaanvraag niet in aanmerking genomen. Dit betekent dat deze asielaanvraag niet aan een onderzoek ten gronde, in de zin van artikel 48/3 en artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, zal worden onderworpen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Uit de bepaling van artikel 51/8 van de vreemdelingenwet volgt dat de nieuwe gegevens betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen (RvS 13 april 2005, nrs. 143 020 en 143 021). Het begrip ‘nieuwe gegevens’ heeft bijgevolg niet enkel betrekking op de bewijsmiddelen op zich, maar ook op de inhoud ervan (RvS 16 oktober 2006, nr. 163 610).

Hieruit kan worden afgeleid dat deze gegevens:

- nieuw moeten zijn, dus niet reeds het voorwerp hebben uitgemaakt van een onderzoek in het kader van een eerdere asielaanvraag,
- betrekking moeten hebben op feiten of situaties die zich hebben voorgedaan na de laatste fase in de procedure waarin de vreemdeling ze had kunnen aanbrengen,
- relevant moeten zijn, dus ernstige aanwijzingen bevatten van het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, of van een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

In casu oordeelde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat de verzoekende partij geen nieuwe gegevens in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij volgende ‘nieuwe’ documenten bij haar tweede aanvraag aanbrengt, met name haar identiteitskaart, een enveloppe, een brief van haar advocaat en enkele internetartikels. De verzoekende partij legt tevens een verklaring af met betrekking tot deze ‘nieuwe’ elementen.

De verzoekende partij stelt dat de identiteitskaart dateert van 10 mei 2010 en dus onmogelijk dit stuk kon voorleggen tijdens de eerste asielaanvraag en dat uit het geheel van de nieuwe stukken de identiteit blijkt van de verzoekende partij, dat zij van Kikuyu origine is, dat de Mungiki vrouwen dwingen om zich te laten besnijden en dat de verzoekende partij een dochtertje heeft gekregen. Het is niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij geoordeeld heeft dat verzoekende partij geen nieuwe elementen betreffende haar asielaanvraag heeft aangebracht, nu uit de bestreden beslissing blijkt dat zij deze

feiten, met name haar identiteit en de motieven die ze voor haar dochter aanhaalt, reeds tijdens de behandeling van haar eerste asielaanvraag had kunnen naar voren brengen, dat zij de conclusies van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in haar beslissing van 14 december 2009 niet weerlegt, dat een enveloppe enkel is wat ze is, een enveloppe zonder aanduiding van wat ze bevat zou hebben, en dat de brief van haar advocaat deze conclusies niet weerlegt.

Bovendien maakt de verzoekende partij niet aannemelijk dat de aangevoerde elementen "nieuwe gegevens" uitmaken in de zin van artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. De bewijslast terzake ligt nochtans bij de verzoekende partij zelf (RvS 16 oktober 2006, nr. 163 610). Er wordt door de verzoekende partij niet aangetoond dat zij nieuwe elementen in de zin van deze wetsbepaling heeft aangebracht waarmee de verwerende partij geen rekening heeft gehouden. De gemachtigde van de staatssecretaris kon derhalve in alle redelijkheid besluiten dat de verzoekende partij geen nieuwe gegevens heeft aangehaald.

Het is bijgevolg niet kennelijk onredelijk te stellen dat de "*de betrokkene geen nieuwe gegevens naar voren brengt dat er, wat haar betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of voor een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van de wet van 15 december 1980*".

3.4 Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

De verzoekende partij toont niet aan dat de gemachtigde van de staatssecretaris zijn beslissing niet zorgvuldig zou voorbereid hebben of zich zou gebaseerd hebben op incorrecte feiten.

Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventwintig oktober tweeduizend en tien door:

mevr. Ch. BAMPS,

kamervoorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

Ch. BAMPS